

Szabó Imola Julianna

Spektrumzavar

PANTONE 732

Nem értem, ami érthető. Titkolni kell, pedig titkolózás nélkül is titok. Nem értik, ami érthető.

A képek alagutat nyitnak. Belebújok, mint egy szűrős pulóverbe. Viszket a képzelet. Felsért. Sebeimből színek folynak. Nem bírom őket megérinteni. Összefolynak a pupillámon, lekaparnám a körmeimmel.

Csikorog a fogam, ha látom, hogy megmozdulnak a lencseszemek. A pikkely tekerése, a kövek súrlódása, a sötét egyszerű tompasága.

Olvasok, de a szavak vonalakra esnek.

A megoldás érdekel, az úton eltévedek,

fejfelé

firkálok

saját gyökereket.

Nem süt a Nap. Selymes fénytelenység. Tenyérrel keltegetem az éjszakát.

Ismételek egy ígét, de nem mozdulok mellé. Nem érzem, ami érezhető. Titkolni kell, mert mindegy, hogy kimondom-e.

Felismerjük egymást. Süketek és vakok, úttalan keresők, elromlott emberi szerkezetek. Tárgyakról, mozdulatokról.

A tér

egy pontjáról.

Geometriai ábrák szerint telik az idő. Lassú. Gyors. Lassabb. Karcok egy formát az égbolt alapján.

Nem értik, ami érthető. Az ég áttetsző másolataként

ülök. Távol,

a legtávolabb. Magamban ismétlem a főneveket,

hátha barátira lelek egy tulajdonnévben. Üres. A szótagok szétbomlanak, akár a szalagok. Fojtogatom magam, ha félek. Nyakam köré tekerem az ingerek hullójét, és azt parancsolom neki, öljön meg. Most. Kegyes hozzám. Érti a bőröm hőjét, a reszketést és a verejtéket.

Lesiklik a gerincemen,

hagy rángatózni.

Életben tart.

Egy tömeggyilkosról nevezik el a diagnózist. Hálával tartozom minden kivéssett agyért. Minden eltitkolt titokért.

Minden napért, amit azóta együtt töltök a kígyóval.

PANTONE 377

Szeretettel mindent meg lehet gyógyítani. Csak a testet nem.
A gének elhibázott kapcsolódása
a büntudat,
amivel ennyire egyszerűen lesz bonyolult, ami hétköznapi lehetne.

Felkelni, lefeküdni, enni, barátokat találni.

A szeretet új szóvá terebélyesedik. Állapot.
Mennyi ostoba egymás után illeszthető betű. Hány nyelven
lehetsz magányos egyszerre?
Meváltozni csak az évszakok képesek.
Őszülni fogok,
egyedül.

Térképet feszítek a mondatoknak,
hogy megtanuljam értelmüket.
Rejtett jelentéseikről lehúzzom a bőrt.
Meztelen magánhangzó a szeretet,
meghalni is meg lehet nélküle.
A gének kódolta idő,
belső iránytűk.

Évgyűrűk a fában
a kapcsolódások élei.

Megmásíthatatlan,
nem hajszín,
ez maga a forma és a forma mögötti anyag,
egy állapot.

Korodbeli fák nélkül gyorsan öregszel,
a tél, a nyár, az ősz nem hoz tavaszt.

Barátokat találni, enni, lefeküdni, felkelni.

Mennyi munka egy lombkoronáját veszett erdőben,
mennyi felesleges illeszkedés
és dőlésszög
a növekedés helyett.